

Parkotać II ‘głośno i długo wypowiadać żale, skarżyć się, narzekać’

To baba to tak lubi ponarzekać, i parkocze ci nad uchem i parkocze, wiecznie coś ni tak, jakiś żal wiecznie ma (Żrebce). Lubi tak parkotać o byle co, wszystko jest nie tak, jak una chce (Zaburze). Chłop ucieko do sąsiadów, a ta parkocze nawet byz plot, i wszystkie żale wykrzyczy. I długo tak parkotać może (Wólka Abramowska). Całymi dniami musiała tak parkotać, jak to źle jy z nim, jako to bidno jest. Ni było dnia spokoju, ale jakoś wytrzymał (Staw Noakowski). Mówie, przestań parkotać, bo mie już głowa od twojego parkotania boli, a krzywda ci nie jest żadna, to po co te pretynsje (Rebizanty).

Źródła: PM, MG.

Geografia: powszechne.

Wymowa: *parkotać*.

Por. *biadolić, chapać, dziamać, dziamolić, dźwandolić, harmolić, jargotać, jarmolić, labiedzić, lamentować, marudzić.*

Halina Pelcowa, *Słownik gwar Lubelszczyzny*. Tom XII. *Czynności – Miary – Uczucia – Cechy i właściwości – Inne. Teksty gwarowe. Indeks haseł*, Lublin 2023.

Regionalne dziedzictwo językowe Lubelszczyzny o charakterze etnicznym: Słownik gwar Lubelszczyzny (tomy VI-XII) z dokumentacją leksykograficzną, kartograficzną, ikonograficzną i dźwiękową.

Projekt realizowany w ramach programu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego pod nazwą Narodowy Program Rozwoju Humanistyki na podstawie decyzji nr 0125/NPRH7/H11/86/2018 – w latach 2018-2023.

Kierownik projektu: prof. dr hab. Halina Pelc